

Arrest

nr. 274 657 van 27 juni 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 25 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 maart 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. RAJA, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor verzoekster en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juli 2011 dient verzoekster voor de tweede keer een verzoek om internationale bescherming in. Op 1 februari 2012 wordt haar verzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het GCVS) geweigerd. Tegen deze beslissing stelt verzoekster beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 81 472 van 22 mei 2012.

Verzoekster dient op 13 maart 2012 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onontvankelijk verklaard op 23 augustus 2013.

Tegen deze beslissing stelt verzoekster beroep in bij de Raad, die het beroep verwerpt bij arrest nr. 141 147 van 17 maart 2015.

Op 22 augustus 2019 dient verzoekster een tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Haar aanvraag wordt opnieuw onontvankelijk verklaard door de gemachtigde op 22 maart 2021, aan verzoekster ter kennis gebracht op 24 februari 2022.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.08.2019 (aangevuld met bijkomende elementen in 2020) werd ingediend door :

*C. (...), C. (...) B. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Kameroen
geboren te (...) op (...) 1972
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Mevrouw moet minstens aantonen dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in haar land van herkomst (Raad van State nr 112.863 van 26.11.2002) De aangehaalde elementen vormen echter geen buitengewone omstandigheid waarom mevrouw C. (...) de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mevrouw verwijst naar het conflict in haar land tussen Engelstaligen (minderheid) en Franstaligen (meerderheid). De Belgische ambassade bevindt zich in Yaoundé. Het conflict vindt plaats tussen separatistische rebellen en het regeringsleger in de Engelstalige regio's van het land (Northwest en Southwest) waartoe de hoofdstad Yaoundé - waar zich de Belgische ambassade bevindt - niet behoort (Centre). Mevrouw legt verder actueel geen persoonlijke bewijzen voor dat haar leven in gevaar zou zijn indien ze terugkeert naar Kameroen. Mevrouw toont evenmin aan dat iedere onderdaan van Kameroen een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

Dat België het centrum vormt waar al haar belangen gesitueerd zouden zijn, stemt niet overeen met de werkelijkheid. Mevrouw kwam eind 2005 naar België en legde een ongeloofwaardig asielaanvraag af met als doel een verblijfstitel te kunnen verkrijgen. Ook over haar reisweg legde mevrouw bedriegelijke verklaringen af. In juni 2008 werd deze procedure afgesloten. Mevrouw trok naar Duitsland met een Duitser van Congolese origine. Op die basis verkreeg ze in Duitsland voorwaardelijk een verblijfstitel. Toen haar partner verdween en zij haar verblijfstitel dreigde te verliezen, startte ze in Duitsland in 2011 een asielprocedure op. België nam deze over gezien België verantwoordelijk werd gesteld voor de behandeling ervan. In 2012 werd de procedure afgesloten met een negatieve beslissing (geen nood aan internationale bescherming aangetoond). Mevrouw betekende op 09.09.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze instructie werd door mevrouw niet opgevolgd. Nadien komen we weinig te weten over mevrouw en de plaatsen waar zij werkelijk verbleef. Het enige document in het administratieve dossier na deze periode betreft een overzicht met data tussen 2015 en 2019 van doktersbezoeken bij

Dokters van de Wereld in Brussel. Recentelijk legt mevrouw een document voor van het OCMW waarop staat dat het OCMW voor noodzakelijke medische hulp zal tussenkomen (afgifte van een medische kaart voor ambulante verzorging en hospitalisatie en tenlasteneming voor medische en farmaceutische kosten in het kader van dringende medische hulp). Mevrouw legt geen recent medisch attest voor waaruit een actuele medische problematiek blijkt die in België dient behandeld te worden. Ook is niet af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen. Mevrouw legt enkele getuigenissen voor die melden haar al enkele jaren te kennen Betrokkene toont echter niet aan dat deze sociale banden zodanig hecht zijn dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid. Mevrouw heeft geen familie in België Haar familie - waaronder haar zoon en haar moeder - verblijft in Kameroen waar ze geboren werd en opgroeide. Mevrouw maakt m.a.w. niet aannemelijk dat ze actueel geen banden met Kameroen meer zou hebben. Mevrouw beschikt in Kameroen over een sociaal netwerk waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf Mevrouw C. (...) verbleef ruim 33 ja ar in Kameroen en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De elementen van integratie (kennis van de Engelse, Nederlandse en Duitse taal en haar korte arbeidsverleden in de periode 2006 - 2007) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar asielpprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien.

Niets verhindert mevrouw C. (...) derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen Het staat mevrouw C. (...) vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus. accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Diezelfde dag, namelijk 22 maart 2021, neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 24 februari 2022.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

mevrouw:

Naam, voornaam: C. (...), C. (...) B. (...)

Geboortedatum: (...) 1972

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, mevrouw C. (...) toont niet aan dat ze in het bezit is van een geldig internationaal paspoort voorzien van een geldig visum waarmee ze zich legaal op het Belgische grondgebied kan bevinden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9bis, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster eveneens artikel 13 van het EVRM geschonden acht.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel

Verwerende partij stelt dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn waarom de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet ingediend kan worden via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Normalerwijze moet de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

De Vreemdelingenwet voorziet hierop echter een uitzondering, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69).

Op dat punt moet verzoekster aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of naar een land waar ze tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging te vragen.

Men dient steeds een belangenafweging te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de wet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een concreet geval.

Wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan zij buitengewone omstandigheden inroepen.

Het gegeven dat er buitengewone omstandigheden moeten zijn, betekent niet dat er een absolute onmogelijkheid moet zijn. Er moet daarentegen sprake zijn van een bijzondere moeilijkheid, een ernstige onevenredigheid om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Dat is hier dan ook het geval gezien de veiligheidsomstandigheden in Kameroen waar verzoekster gedurende een lange periode zou moeten wachten en gezien de hele lange periode, 17 jaar, dat verzoekster al vertrokken is van Kameroen. Met deze gegevens diende rekening gehouden te worden door verwerende partij.

In het verzoekschrift cfr. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voerde verzoekster aan dat een terugkeer naar Kameroen een schending van artikel 3 EVRM zou vormen, gezien de veiligheidssituatie, meerbepaald het conflict tussen de Engelstaligen (minderheid) en Franstaligen (meerderheid) in Kameroen.

Als er gekeken wordt naar de landeninformatie met betrekking tot Kameroen ten tijde van het indienen van de regularisatieaanvraag kan er gesteld worden dat er bij de bestreden beslissing er niet op voldoende wijze rekening mee werd gehouden. Bovendien is de bestreden beslissing tegenstrijdig. Door de verwerende partij wordt het volgende aangenomen: "Het conflict vindt plaats tussen separatistische rebellen en het regeringsleger in de Engelstalige regio's van het land (Northwest en Southwest) waartoe de hoofdstad Yaoundé - waar zich de Belgische ambassade bevindt - niet behoort (Centre)."

Er wordt dus niet betwist door verwerende partij dat het conflict zich plaatsvindt in de Engelstalige regio's van het land. Verzoekster haalt in haar verzoek tot machtiging tot verblijf aan dat ze over geen netwerk beschikt in land van herkomst. Dit wordt niet aanvaard door verwerende partij, integendeel er wordt het volgende gesteld in de bestreden beslissing: "Haar familie - waaronder haar zoon en haar moeder - verblijft in Kameroen waar ze geboren werd en opgroeide. Mevrouw maakt m.a.w. niet aannemelijk dat ze actueel geen banden met Kameroen meer zou hebben. Mevrouw beschikt in Kameroen over een sociaal netwerk waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. "

De Belgische ambassade bevindt zich dan niet tot het plaats van conflict maar het netwerk waarop verzoekster op zou moeten terugvallen in afwachting van de beslissing bevindt zich daar wel. Door deze tegenstrijdigheid voldoet verwerende partij niet aan haar motiveringsplicht.

De veiligheidsomstandigheden, waar er rekening diende mee gehouden te worden, worden, onder meer, in de COI Focus van 1 oktober 2019 als volgt beschreven:

"Plusieurs sources telles que l'International Crisis Group (ICG), le Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), Amnesty International (AI), Human Rights Watch (HRW) et le Bureau de la coordination des affaires humanitaires (United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs, OCHA) s'accordent pour dire qu'à partir de la seconde moitié de l'année 2018, la situation sécuritaire s'est dégradée et que la violence est devenue endémique dans les deux régions anglophones du Cameroun. Les séparatistes prennent de plus en plus pour cibles les forces de sécurité, les autorités publiques, les écoles et les politiciens pro-régime. La réponse de l'armée camerounaise est violente. Les forces de sécurité mènent de multiples opérations militaires, luttant village par village contre les séparatistes, causant des exactions, de lourds dégâts matériels et entravant gravement les activités économiques. Les civils se retrouvent plus souvent pris à partie au milieu des deux belligérants principaux."/2

"Fin 2018, ICG affirme ce qui suit : « [a] crisis in Cameroon's Anglophone areas is on the verge of escalating into civil war and destabilising a country that was once considered an island of relative calm in a troubled region »

"En avril 2019, ICG estime que la crise anglophone ne cesse de se détériorer. Le 18 avril 2019, une résolution du Parlement européen « déplore le manque de volonté des deux parties au conflit à s'engager dans des pourparlers de paix », appelle le gouvernement camerounais à démarrer un discours inclusif et invite l'Union européenne à soutenir ce processus. En l'absence de progrès, le Parlement européen considère que « la crise au Cameroun devra être portée à l'attention du Conseil de sécurité des Nations unies »

"En 2019 (jusqu'au 31 août), ACLED a comptabilisé 283 incidents dans les régions du Nord- Ouest et du Sud-Ouest. Parmi ceux-ci, 98 événements sont qualifiés par ACLED comme battle, 149 sont des cas de violence against civilians. ACLED a également recensé 4 protests et 4 explosions/remote violence.,

"Plusieurs sources notent que les forces gouvernementales répondent à la montée de l'insurrection séparatiste par des opérations de sécurité violentes visant les communautés locales soupçonnées de soutenir les sécessionnistes.

"Plusieurs sources mentionnent que les enlèvements et les disparitions forcées sont une forme de violence contre les civils dont l'utilisation par les séparatistes est en augmentation depuis le début de l'année 2018, avec un pic au mois de mars 2019. Le plus souvent des rançons sont exigées en échange de la libération des otages.,

"Plusieurs sources consultées dressent le constat que, dans le Nord-Ouest et le Sud-Ouest, les violences sexuelles et basées sur le genre, dont les viols, l'exploitation sexuelle et le harcèlement sexuel sont perpétrées sur les femmes et les jeunes filles.

"Au cours de l'année 2018, le conflit en zone anglophone prend une nouvelle amplitude en ciblant davantage les civils. Plusieurs rapports font le constat que tant les forces gouvernementales que les groupes armés séparatistes prennent des civils à partie. Dans un rapport de février 2019, l'OCHA signale que le conflit continue de faire des victimes civiles via des tirs indirects et également des meurtres ciblés. Dans un rapport datant de fin mars 2019, H RW affirme qu'entre octobre 2018 et mars 2019, « les forces gouvernementales ont tué plusieurs dizaines de civils, recouru à la force de manière indiscriminée et incendié des centaines d'habitations ».

"Dans un rapport de novembre 2018 intitulé Cameroon: four priorities to strengthen protection for internally displaced persons, le Haut-Commissariat des Nations unies aux droits de l'homme (Office of the High Commissioner for Human Rights, OHCHR) fait le constat que la population civile subit les conséquences de l'escalade de la violence entre les groupes armés non étatiques et les forces de défense et de sécurité dans les régions anglophones. La destruction de villages et d'infrastructures ainsi que le climat d'insécurité généralisé impliquent des déplacements de population. En mars 2019, le Haut-Commissariat des Nations unies pour les réfugiés (HCR) estime qu'environ 437.000 personnes sont déplacées dans les régions du Sud-Ouest et du Nord-Ouest du Cameroun. Selon l'OCHA, la majorité des personnes déplacées sont des femmes et des enfants. L'ONG Authentique Memorial Empowerment Foundation (AMEF), qui apporte de l'aide de première nécessité aux populations déplacées dans les régions du Nord-Ouest et du Sud-Ouest, fait quant à elle le constat que les familles déplacées comprennent des hommes, des femmes, des enfants, des jeunes et des personnes âgées, avec une moyenne de cinq à quinze personnes par ménage."

In de COI Focus van 16 oktober 2020 wordt omtrent de veiligheidsituatie het volgende vastgesteld :

"En décembre 2019, ICG a observé une dégradation de la situation. D'après le Fonds des Nations unies pour l'enfance (United Nations Children's Fund, UNICEF) et Amnesty International (AI), cette situation a perduré pendant le premier trimestre 2020 avec une intensification des affrontements entre les forces de sécurité et les groupes armés séparatistes en marge des élections municipales et législatives du mois de février 2020. Cette nouvelle vague de violences, cumulée à la propagation du Covid-19, a contraint des milliers de civils à fuir. L'impact de l'épidémie a encore limité l'accès aux moyens de subsistance de base, aux soins de santé et à l'éducation (les quelques écoles qui fonctionnaient encore ont été fermées).

Specifiek voor de regio waar verzoekende partij van afkomstig is, met name Bafut, werd het volgende vastgesteld: "Le 4 mai 2020, les forces gouvernementales ont lancé une opération militaire d'une semaine dans la région du Nord-Ouest, notamment autour de la ville de Bafut, et ont déclaré avoir tué 22 combattants séparatistes. Les raids ont causé la mort de treize civils. "

Ook wordt Bafut als één van de meest door het conflict getroffen gebieden aangewezen: "À l'occasion d'un entretien téléphonique le 7 septembre 2020, un expert en démocratisation et défenseur des droits de l'homme a relevé les zones les plus touchées par le conflit au sein des deux régions anglophones. D'après ses propos, dans la région du Nord-Ouest, c'est Bamenda, Bui, Boyo, Nkambe, Bafut, Bali, Batibo et Pinyin. Dans le Sud-Ouest, Lebialem, Mamfé, Kumba, Muyuka et parfois Buea et Tiko sont les localités où sont observées les plus fortes violences.,

Er worden ernstige mensenrechtenschendingen gepleegd: "Au cours de la période concernée par ce document, les séparatistes armés ont continué à perpétrer des crimes graves, parmi lesquels des homicides, des kidnappings et des extorsions⁹². Début février 2020, AI a déclaré qu'au cours des semaines qui ont précédé les élections législatives et municipales, « [...] les séparatistes armés se livraient sans relâche à des exactions. Les civils se retrouvent piégés dans une spirale de violence »"

"D'après le rapport Les risques d'atrocités de masse au Cameroun publié en juin 2020 par le Simon-Skjold Center for the Prevention of Genocide, les forces camerounaises sont accusées de « procéder à des arrestations, détentions et tortures arbitraires, de tirer aveuglément dans des foules, de tuer des habitants après avoir pénétré de force chez eux, ainsi que de mener des rafles au cours desquelles des villageois sont abattus »"

"Les civils continuent d'être pris dans des tirs croisés entre les forces de sécurité et les groupes armés. Le Bureau de la coordination des affaires humanitaires (United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs, OCHA) indique, dans un rapport du 27 juillet 2020, que les exécutions sommaires de civils par les militaires et les groupes armés sont en augmentation. Pour la période allant de janvier à juillet 2020, H RW estime que quelque 285 civils ont été tués au cours d'environ 190 incidents violents dans les régions du Nord-Ouest et du Sud-Ouest. "

Het conflict zorgt voor een stijging van seksueel geweld. Verzoekster is als vrouw hiervoor dus bijzonder kwetsbaar: "Les populations du Nord-Ouest et du Sud-Ouest continuent de subir les graves conséquences humanitaires de la crise sociopolitique qui sévit depuis 2016. Les résultats d'une enquête initiée par l'OCHA sur les violences basées sur le genre (VBG) ont montré en juin 2020 une tendance à la hausse des VBG dans le Nord-Ouest et le Sud-Ouest et ont conclu qu'il existe des risques élevés de violence domestique, de grossesses non désirées, d'abus sexuels sur enfants et de prostitution à des fins de survie et ce, dans le contexte de la pandémie de Covid-19."

Human Rights Watch stelt in zijn jaarlijks World Report 2021 de volgende gevolgen vast van het jarenlange conflict: "Hundreds of civilians have been killed since January 2020 in the North-West and South-West regions, where violence has been acute since the crisis began in late 2016, as separatists seek independence for the country's minority Anglophone regions. Violence displaced tens of thousands of people in the past year, adding to the hundreds of thousands who have fled their homes since the start of the violence. "

"Armed separatist groups have killed, tortured, assaulted and kidnapped hundreds of people. They also prevented humanitarian workers and teachers from doing their jobs, depriving children of access to education."

Bovenstaande paragrafen zijn slechts een aantal fragmenten uit de talrijke beschikbare informatie over de veiligheidssituatie in Kameroen. De verwerende partij verzuimt ten eerste aan haar motiveringsplicht door bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te houden met de zorgwekkende veiligheidssituatie. Ten tweede schendt de verwerende partij deze verplichting door de aangehaalde tegenstrijdige motivering, zoals eerder werd uiteengezet.

Tweede onderdeel

2. Ten tweede voldoet verwerende partij niet aan haar zorgvuldigheidsplicht om rekening te houden met alle nuttige elementen, meerbepaald de volitaliteit van het conflict. De bestreden beslissingen werden genomen op 22 maart 2021 maar deze werden pas betekend op 24 februari 2022. Dit is bijna een jaar later. Conform de zorgvuldigheidsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, diende er door verwerende partij ex nunc onderzocht worden wat de huidige veiligheidsomstandigheden zijn, ten tijde van de betekening, quod non. Er werd geen rekening gehouden met de volaliteit van het conflict in het land van herkomst.

De periode van bijna één jaar tussen het nemen van de bestreden beslissing en het betekenen ervan is niet enkel problematisch in het kader van de zorgvuldigheidsplicht die rust op de verwerende partij maar ook vanuit het ex nunc karakter van artikel 3 EVRM. Er dient volgens de rechtspraak van het EHRM immers een "Full and ex nunc assessment" plaats te vinden van de toestand in het land van herkomst, bij het beoordelen van een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, §136).

Er kan naar analogie verwezen worden naar arrest nr. 117 992 van 30 januari 2014 van Uw Raad:

"3.4. Zoals hierboven reeds vermeld dient bij het onderzoek naar het beweerd risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in het land van bestemming, rekening te worden gehouden met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad v.

Bulgarije, § 99 punt (c)). Hoewel dit op gespannen voet staat met de bevoegdheid van de Raad op grond van artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient er volgens de rechtspraak van het EHRM een "full and ex nunc assessment" plaats te vinden van de toestand in het land van bestemming (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, §136)."

Het conflict in Kameroen is uiterst volatiel en verslechtert met de tijd, dit wordt bevestigd in de COI Focus van 19 november 2021: Pour l'expert en démocratisation et défenseur des droits de l'homme contacté par le Cedoca, en 2021, la situation ne s'est pas améliorée pour les civils par rapport à 2020.

De verwerende partij voldoet niet aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 EVRM waarbij, zoals aangehaald, een ex nunc beoordeling wordt vereist. De verwerende partij diende bij de betekening na te gaan hoe de veiligheidsomstandigheden eruit zien, een jaar later na het nemen van de bestreden beslissing.

Zoals Uw Raad heeft beslist in het arrest van 30 januari 2014 en zoals volgt uit de rechtspraak van het EHRM kan Uw Raad rekening gehouden met de huidige veiligheidsomstandigheden in het kader van deze 'full and ex nunc assessment' ex artikel 3 EVRM.

De recente veiligheidsomstandigheden worden, onder meer, omschreven in de COI Focus van 19 november 2021.

"Au début de l'année 2021, plusieurs observateurs dont l'ICG et l'ONG Global Centre for the Responsibility to Protect (GlobalR2P) se sont inquiétés de la détérioration de la situation sécuritaire dans les régions anglophones au vu de l'intensification des combats entre les forces gouvernementales et les groupes armés séparatistes, faisant de nombreuses victimes civiles.,

"Dans un document publié le 1er juin 2021, TNH considère que: « VJhat began in 2016 as a protest over the two anglophone regions' marginalisation by the majority French- speaking government has degenerated into increasingly anarchic and indiscriminate violence in which the civilian population is most at risk ».

Ernstige mensenrechtenschendingen zijn nog steeds alledaags: "Au cours de la période concernée par ce document, les séparatistes armés ont continué à perpétrer des atteintes graves aux droits de l'homme, parmi lesquelles des attaques contre des écoles, des homicides, des kidnappings, des extorsions et des destructions de biens prenant pour cible les personnes principalement perçues comme sympathisantes du gouvernement.

Grove mensenrechtenschendingen worden niet enkel gepleegd door separatistische groeperingen maar ook door de Kameroense veiligheidstroepen: "Selon HRW, les forces camerounaises ont régulièrement perpétré de graves violations des droits de l'homme au cours d'actions militaires visant les séparatistes. Elles ont « répondu à la menace posée par les groupes séparatistes en commettant des attaques contre des civils et des violations des droits humains ».

Hetzelfde geldt voor seksueel geweld: "En juin 2021, TNH considère que des violences basées sur le genre (VBG) sont perpétrées par toutes les parties. L'organisation a dénombré près de 500 cas de VBG entre janvier et mars 2021. Selon AI, ces chiffres sont probablement en deçà de la réalité en raison de l'accès limité aux populations concernées.,

Burgers worden alsmaar meer tot slachtoffer gemaakt:

"Les civils continuent d'être pris dans des tirs croisés entre les forces de sécurité et les groupes armés. Selon HRW, la crise anglophone « a eu un impact dévastateur sur les civils, mais les responsables de graves exactions n'ont encore subi aucune conséquence ». La responsabilité des attaques contre les civils est tantôt imputée aux groupes séparatistes, tantôt aux forces gouvernementales. Les civils subissent des homicides illégaux, des enlèvements, des extorsions, le boycott des écoles, les lockdowns. Les femmes sont victimes de VBG. Selon plusieurs sources, comme HRW et WATHI, la multiplication des groupes armés et des milices (voir point 3) va de pair avec la multiplication des exactions contre les civils.

Pour l'expert en démocratisation et défenseur des droits de l'homme contacté par le Cedoca, en 2021, la situation ne s'est pas améliorée pour les civils par rapport à 2020. Les populations civiles sont de manière identique victimes de violations de droits de l'homme (voir points 4.2.4 et 4.2.5). Selon lui, de façon quantitative, les forces gouvernementales sont responsables de davantage de victimes civiles que les groupes armés. Il précise son propos en disant que les civils pris dans les actions des forces de défense et de sécurité sont plus nombreux que ceux atteints par les actions des groupes armés. Les populations civiles ne sont pas directement ciblées par les forces gouvernementales mais elles sont prises à partie dans les actions de représailles et les ratissages.

Le Cedoca s'est également adressé à l'ONG Human is Right Cameroon (HSR-Cmr) pour connaître de quelle façon la situation des civils avait évolué au cours de la période examinée. Dans un courrier électronique du 15 octobre 2021, HSR-Cmr a déclaré que « [t]he situation of civilians has not improved. There is a general fear of the unknown in all crisis affected hotspots ».,

De regio waar verzoekster vandaag komt, met name Bafut, is gelegen in de Noordwestelijke regio. Er wordt vastgesteld dat dit de meest getroffen regio vormt: « As it is now the most touched area is the North West region where the battle is fierce. The South West region is touched to a lesser extent although the armed conflict is rife in areas like Manyu, Koupe Mouanengouba and Lebialem Divisions. This does not exonerate the other divisions of the South West region (Meme, Fako and Ndian divisions) ». "

Er kan om deze redenen niet verwacht worden van verzoekster dat ze zich naar daar begeeft en gebruik maakt van 'haar netwerk'.

In een rapport van Human Rights Watch 'Cameroon: New Abuses by Both Sides' wordt er gedetailleerd gerapporteerd over verschillende aanvallen ten aanzien van burgers door beide partijen: "The crisis in the Anglophone regions has had a devastating impact on civilians, but those responsible for serious abuses have yet to face any consequences," Allegrozzi said. "Cameroon's authorities should investigate and prosecute the attackers and their commanders, while the UN Security Council and other regional and international partners should impose targeted sanction against those responsible for the grave human rights violations.,

Human Rights Watch stelt vervolgens in zijn World Report 2022 het aantal mensen vast die getroffen zijn door de nog steeds gaande conflicten: "Armed groups and government forces committed human rights abuses, including mass killings, across Cameroon's Anglophone regions and in the Far North region. As the crisis in the Anglophone regions continued unabated for the fifth year, over 712,000 people were internally displaced in the Anglophone regions and in the Francophone Littoral, West, and Centre regions as of August 2021, and at least 2.2 million people were in need of humanitarian aid."

De verwerende partij diende niet enkel rekening te houden met de veiligheidsomstandigheden ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing maar moest, volgend uit de zorgvuldigheidsplicht en de ex nunc beoordeling conform artikel 3 EVRM, ook de veiligheidsomstandigheden ten tijde van de betekening - ongeveer een jaar later - in acht nemen. Deze veiligheidsomstandigheden leiden tot een schending van artikel 3 EVRM indien verzoekster verplicht wordt om de aanvraag in land van herkomst in te dienen.

Derde onderdeel

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie- en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement. "

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

De Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet verplichten verwerende partij om bij het uitvoeren van een verwijderingsbeslissing rekening te houden met de individuele omstandigheden.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." {Pari. St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23.}

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...)."

De verwerende partij is dus ambtshalve verplicht om rekening te houden met de individuele omstandigheden en met artikel 3 EVRM bij het nemen van het bevel tot verwijdering van het grondgebied.

Wanneer verzoekster verplicht wordt om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, zal zij terecht komen in de hierboven geschetste extreem onveilige omstandigheden. Het beginsel van non-refoulement laat dit niet toe en verplicht de verwerende partij om rekening te houden met de veiligheidsomstandigheden in land van herkomst.

Vierde onderdeel

3. Ten vierde en ten slotte werd aan de Belgische overheid gevraagd om een nauwkeurige en zorgvuldige belangenafweging te maken zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM en de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Artikel 8 EVRM bepaalt :

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS, 22 december 2010, nr. 210 029). De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193 522). Er rust bijgevolg een onderzoekplicht bij verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging (RvV, nr. 150 157, 29 juli 2015).

Gelet op het feit dat artikel 8 EVRM van een hogere rechtsorde is, dient de toepassing van artikel 9bis Vw. en de daarin vervatte ontvankelijkheidsvereiste volledig conform deze hogere rechtsnormen zijn, of dient deze bepaling in voorkomend geval (deels) buiten toepassing gelaten te worden.

Artikel 8 van het EVRM kan een positieve verplichting met zich meebrengen om iemand die onwettig op het grondgebied verblijft, te machtigen tot verblijf omwille van diens privéleven of familieleven in de Lidstaat (zie RvV, nr.195 551 van 27 november 2017; HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 52-53.) De omvang van de positieve of negatieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. In beide situaties dienen staten binnen hun beoordelingsmarge een juist en redelijk evenwicht tot stand te brengen tussen de concurrerende belangen van het individu en de samenleving in haar geheel (zgn. "fair balance"-toetsing) (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 54-55, met verwijzing naar EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 38; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 36).

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij of zij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

Het EHRM heeft in haar rechtspraak criteria ontwikkeld die toelaten na te gaan of er een redelijke afweging is gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving, voor situaties waar toelating tot binnenkomst en/of verblijf wordt geweigerd, al dan niet gepaard met een verwijdering, en er sprake kan zijn van een positieve verplichting.

Indien de schade die wordt veroorzaakt aan het privéleven in afwachting van de beoordeling van de nationale rechtsinstantie onevenredig ernstig zou zijn, dient het rechtsmiddel om effectief te zijn, schorsend te zijn. Dit wilt a fortiori zeggen dat een terugkeer naar het herkomstland om vandaar uit in de eventualiteit te verkeren dat de Lidstaat je vraag tot beoordeling van je privéleven, en het al dan niet bestaan van een positieve verplichting te machtigen tot verblijf, zonder dat er enige termijn vereiste is, zonder dat er een extraterritoriale toepassing aanvaard wordt van datzelfde artikel 8 van het EVRM, het recht op een effectief rechtsmiddel samen gelezen met artikel 8 van het EVRM zou kunnen schenden. Het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 EVRM vereist immers dat de artikel 8 EVRM toets reëel is, en geen louter formalisme betreft (EHRM, Raza v. Bulgarije, no. 31465/08, 11 februari 2010).

Wat eerst komt, is een rigoureuze beoordeling van de hoegrootheid van het privéleven van verzoekers op het grondgebied, de afweging tegenover het maatschappelijk belang, de vraag of er in casu een positieve verplichting bestaat om te machtigen tot verblijf en wat de omvang van die verplichting is in het concrete geval. Indien er een positieve verplichting om te machtigen tot verblijf bestaat is er immers geen ruimte meer om de beslissingsbevoegdheid volledig discretionair uit te oefenen en dient er ongeacht de nationale bepalingen en vormvereisten gemachtigd te worden tot verblijf.

Verwerende partij motiveert onder meer in de bestreden beslissing:

"Mevrouw legt enkele getuigenissen voor die melden haar al enkele jaren te kennen. "

Er dient hierbij opgemerkt te worden, zoals reeds aangehaald, dat artikel 8 EVRM ook het recht omhelst om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen. Het geheel van de sociale banden maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Er diende hier dan ook rekening mee gehouden te worden bij het nemen van de beslissing. Het gaat om vriendschappen van meerdere jaren, deze kunnen niet zomaar aan de kant worden geschoven.

Verwerende partij redeneert verder onder meer in de bestreden beslissing: "De elementen van integratie (kennis van de Engelse, Nederlandse en Duitse taai en haar korte arbeidsverleden in de periode 2006 - 2007) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. " (eigen onderlijning)

Deze redenering kan echter niet aanvaard worden, nu het een weigering uitmaakt het volledige privéleven op het grondgebied, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, in overweging te nemen bij de proportionaliteitstoets.

Verwerende partij kiest er met andere woorden voor om het privéleven, zoals beschermd door artikel 8 EVRM, aan de kant te schuiven om louter formalistische redenen. Ondergeschikt hield zij minstens onvoldoende rekening met al deze elementen in de beoordeling van verzoeksters aanvraag.

Verwerende partij maakte er zich makkelijk van af door te stellen dat deze bewijzen van de sociale banden tussen verzoeker en de Belgische maatschappij niet relevant zijn in de ontvankelijkheidsbeoordeling van de aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en niet in deze fase behandeld kunnen worden.

Dit is echter niet correct. Verwerende partij diende des te meer rekening te houden met verzoekers privéleven, beschermd door artikel 8 EVRM, omdat er door verwerende partij een verwijderingsbeslissing werd genomen. Ex artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is verwerende partij verplicht om het recht op privéleven volledig in acht te nemen. Artikel 74/13 Vw schrijft namelijk voor:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Er wordt dus op verkeerdelijke manier geredeneerd door de verwerende partij dat het privéleven van verzoekster niet in deze fase dient te behandeld worden. De verwerende partij is bij het nemen van een verwijderingsbeslissing immers verplicht om rekening te houden met het gezins- en familieleven beschermd door artikel 8 EVRM.

Een terugkeer naar Kameroen zal voor verzoekster 'buitengewoon nadelig' zijn, aangezien dit een ernstige verstoring van haar privéleven in België zal betekenen.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat ook situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdelingen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag het bestuur dan ook niet voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties, zoals de integratie van een vreemdeling, omdat die het gevolg zijn van het eigen optreden van de vreemdeling (RvV 20 juni 2016, nr. 170 111).

De verzoekende partij haar volledige privéleven, zoals aangevoerd, werd niet in overweging genomen. Verwerende partij had minstens rekening moeten houden met het privéleven van verzoekster.

Gelet op het feit dat artikel 8 van het EVRM niet van toepassing zou zijn bij een aanvraag die uit het herkomstland wordt ingediend, zou verzoekende partij elk instrument verliezen om de inmenging effectief aan te kaarten en te laten onderzoeken, wat op zich al een buitengewone omstandigheid uitmaakt die het bijzonder moeilijk maakt de aanvraag vanuit het herkomstland in te dienen, maar ook een schending uitmaakt van het recht op een effectief rechtsmiddel zoals voorzien door artikel 13 van het EVRM, in samenlezing met het recht op een privéleven onder artikel 8 van het EVRM.

Samenvattend kan gesteld worden dat de bestreden beslissing zeer verregaande gevolgen heeft voor verzoekster, en in het licht van het voorgaande volstrekt disproportioneel en in strijd is met al bovenvermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Om al deze redenen dient het verzoek tot nietigverklaring en schorsing ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). Deze artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan zij is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geduid dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij haar verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

Uit verzoeksters inhoudelijke kritiek tegen de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze motieven haar genoegzaam in staat stellen om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is hiertegen een beroep in te stellen. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek naar voor brengt, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Dit

wordt vervolgens onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gezien de eerste bestreden beslissing op grond van deze bepaling is genomen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt verder slechts het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het deugdelijk karakter van de motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...).”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om aan verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag van verzoekster wel regelmatig is ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de aanvraag van de

verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet worden aanvaard of bewezen.

Verzoekster is het oneens met dit gemaakte oordeel.

Verzoekster is van oordeel dat er wel buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. In eerste instantie verwijst zij naar de veiligheidssituatie in haar land van herkomst, Kameroen. Er is volgens haar niet voldoende rekening gehouden met de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM die een terugkeer naar Kameroen teweeg zou kunnen brengen. Verzoekster voert aan dat, hoewel de Belgische ambassade in Kameroen zich niet in conflictgebied bevindt, haar sociaal netwerk zich wel in één van de conflictregio's bevindt. Hiermee is volgens haar evenmin rekening gehouden.

In de eerste bestreden beslissing wordt omtrent het conflict in Kameroen het volgende gemotiveerd:

“Mevrouw verwijst naar het conflict in haar land tussen Engelstaligen (minderheid) en Franstaligen (meerderheid). De Belgische ambassade bevindt zich in Yaoundé. Het conflict vindt plaats tussen separatistische rebellen en het regeringsleger in de Engelstalige regio's van het land (Northwest en Southwest) waartoe de hoofdstad Yaoundé - waar zich de Belgische ambassade bevindt - niet behoort (Centre). Mevrouw legt verder actueel geen persoonlijke bewijzen voor dat haar leven in gevaar zou zijn indien ze terugkeert naar Kameroen. Mevrouw toont evenmin aan dat iedere onderdaan van Kameroen een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.”

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verblijfsaanvraag, waarvan zich een afschrift in het administratief dossier bevindt, het volgende heeft gesteld omtrent de bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet:

“(…) Verzoekster verwijst tevens naar het feit dat haar land van herkomst te kampen heeft met een zwaar conflict tussen de franstaligen en de Engelstaligen die de scheiding van het land opeisen. In geval van terugkeer kan ze samen met het kind slachtoffers worden van interne geweld”.

Verzoekster wijst in haar verblijfsaanvraag aldus op het conflict dat zich afspeelt in Kameroen tussen de Franstaligen en de Engelstaligen, waardoor zij het slachtoffer 'kan' worden van intern geweld.

In tegenstelling tot het beknopte betoog in haar verblijfsaanvraag, zet verzoekster in haar verzoekschrift wel een zeer uitgebreid betoog uiteen omtrent het conflict in Kameroen. Zij verwijst daarbij naar rapporten van COI Focus van 1 oktober 2019 en 16 oktober 2020 en naar het jaarrapport van 2021 van de organisatie Human Rights Watch.

In het kader van haar verblijfsaanvraag heeft verzoekster geen enkel stuk bijgebracht omtrent het conflict in Kameroen. In haar verzoekschrift in het kader van de huidige procedure voert verzoekster daarentegen wel aan dat haar geboortestreek, met name Bafut, als één van de meest door het conflict getroffen gebieden wordt aangewezen, dat er ernstige mensenrechtenschendingen worden gepleegd en dat het conflict zorgt voor een stijging van seksueel geweld, waar verzoekster als vrouw bijzonder kwetsbaar voor is. De Raad moet echter vaststellen dat zij ter staving van haar betoog citeert uit en verwijst naar bovenstaande rapporten, stukken die niet werden voorgelegd in het kader van verzoeksters verblijfsaanvraag van 22 augustus 2019 en daarom niet in overweging kunnen worden genomen. Van verweerder kan immers niet worden verwacht rekening te houden met informatie waarvan hij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen kennis had.

Daarnaast heeft verzoekster er in haar verblijfsaanvraag evenmin op gewezen dat haar sociaal netwerk zich in één van de conflictgebieden bevindt. Het kan verweerder aldus niet kwalijk worden genomen geen rekening te hebben gehouden met het feit dat het sociaal netwerk van verzoekster zich bevindt in één van de conflictregio's. Bovendien verplichten de bestreden beslissingen verzoekster niet om specifiek naar

haar geboorte- of woonplaats terug te keren in afwachting van een definitieve beslissing. Het staat verzoekster vrij zich naar een andere, veilige regio te begeven. Zoals in de eerste bestreden beslissing terecht wordt gesteld, bevindt de Belgische ambassade zich in de Kameroense hoofdstad Yaoundé, een regio waar het conflict tussen Engelstaligen en Franstaligen niet woedt. Zonder verdere informatie kan verweerder er aldus vanuit gaan dat verzoekster zich naar de Kameroense hoofdstad kan begeven om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade. Verzoekster zet immers niet uiteen waarom zij verhinderd zou zijn dit te doen.

In zoverre verzoekster de mening is toegedaan dat de rapporten en informatie waarnaar zij verwijst in haar verzoekschrift, algemeen 'beschikbare' informatie omtrent de veiligheidssituatie in Kameroen betreft, dient het te worden herhaald dat het de vreemdeling toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verblijfsaanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Het komt niet aan verweerder toe op eigen initiatief verder te onderzoeken dan hetgeen verzoekster in haar verblijfsaanvraag heeft aangereikt.

Verder motiveert de bestreden beslissing dat verzoekster geen persoonlijke bewijzen voorlegt die aantonen dat haar leven in gevaar zou zijn indien ze terugkeert naar Kameroen. Hoewel artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet niet vereist dat de buitengewone omstandigheden rechtstreeks aan de vreemdeling gelinkt zijn, zodat een algemene situatie in het land van herkomst als buitengewone omstandigheid niet louter kan worden afgewezen omwille van zijn algemeen karakter, komt het de vreemdeling die de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst inroept toe om te verduidelijken in welk opzicht de situatie voor hem bijzonder is en hem verhindert om naar zijn land van herkomst terug te keren en daarbij het bewijs aan te brengen. Verzoekster betwist niet dat zij met betrekking tot de algemene toestand in Kameroen geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn. Gelet op de summiere uiteenzetting van verzoekster in haar verblijfsaanvraag van 22 augustus 2019, maakt zij niet aannemelijk dat de beoordeling van de gemachtigde kennelijk onredelijk is.

Waar verzoekster verder aanvoert dat geen rekening is gehouden met de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM die een terugkeer naar Kameroen teweeg zou kunnen brengen, bemerkt de Raad dat zij in haar verblijfsaanvraag op geen enkele wijze heeft gewezen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Bovendien wordt artikel 3 van het EVRM slechts geschonden wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoekster in het land van herkomst een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het is de verantwoordelijkheid van verzoekster om zelf minstens een begin van bewijs aan te leveren dat aantoonde dat zij persoonlijk het risico loopt om te worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad stelt vast dat verzoekster hieromtrent niets uiteenzet in haar verblijfsaanvraag van 22 augustus 2019 en dus niet minstens een begin van bewijs aanlevert. Anderzijds heeft de gemachtigde hieromtrent uitdrukkelijk gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing waar hij stelt dat verzoekster geen persoonlijke bewijzen voorlegt die aantonen dat haar leven in gevaar zou zijn als ze terugkeert naar Kameroen, noch aantoonde dat iedere onderdaan van Kameroen een risico loopt onderworpen te worden aan martelingen of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. Verzoekster betwist deze vaststelling niet.

Waar verzoekster aanvoert dat het zorgvuldigheidbeginsel is geschonden omdat de bestreden beslissingen zijn genomen op 22 maart 2021 en slechts ter kennis zijn gebracht op 24 februari 2022, merkt de Raad op dat er geen wettelijk bepaalde termijn bestaat voor het ter kennis brengen van een beslissing tot onontvankelijkverklaring van een verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, minstens toont verzoekster dit niet aan. Bovendien heeft een eventueel gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissingen geen invloed op het rechtmatig karakter van deze beslissingen (cf. RvS 11 september 2002, nr. 110.118; RvS 6 januari 2004, nr. 126.889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408).

Verzoekster is verder van oordeel dat verweerder in het kader van artikel 3 van het EVRM *ex nunc* diende te onderzoeken wat de veiligheidsomstandigheden waren op het moment dat de bestreden beslissingen werden betekend. Ze stelt dat het conflict uiterst volatiel is en met de tijd verslechtert, waarmee geen rekening is gehouden op het moment dat de bestreden beslissingen ter kennis zijn gebracht.

De Raad herhaalt dat de bescherming die een vreemdeling kan ontnemen aan het verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing conform artikel 3 van het EVRM, slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. De vreemdeling die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of eenvoudige vrees

voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM. De eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, volstaat evenmin.

De Raad merkt op dat verzoekster algemene rapporten aanvoert waaruit zou blijken dat er bij het conflict in Kameroen inbreuken op artikel 3 van het EVRM worden gepleegd. Wat het onderzoek van deze algemene rapporten betreft, hecht het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van de vreemdeling moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (cf. EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Met de loutere verwijzing naar dergelijke algemene bronnen maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Kameroen individueel zal worden getroffen door het conflict, noch dat zij zelf het slachtoffer zal worden van een inbreuk op haar mensenrechten conform artikel 3 van het EVRM. Verzoekster brengt geen verdere bewijselementen aan die haar betoog ondersteunen.

Haar betoog klemt des te meer nu zij een beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van het CGVS van 1 februari 2012 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, door de Raad verworpen bij arrest nr. 81 472 van 22 mei 2012. In die beslissing is geoordeeld dat verzoekster niet in aanmerking komt als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Er moet worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing bestaat (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009). Verzoekster brengt geen enkel concreet element bij waaruit blijkt dat deze beoordeling intussen achterhaald is, of waarmee zij aantoonbaar dat zij bij een terugkeer naar Kameroen alsnog wordt onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst er tenslotte nog op dat zij zich in het annulatiecontentieux voor de beoordeling van het afdoende karakter van de motivatie moet plaatsen op het ogenblik waarop verweerder de bestreden beslissingen heeft genomen (*ex tunc* beoordeling).

Verzoekster voert verder de schending aan van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Deze bepaling werd omgezet in Belgische wetgeving. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn. Verzoekster toont dit evenwel niet aan.

In zoverre verzoekster hiermee doelt op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er zich in het administratief dossier een synthesenota bevindt, waarin een onderzoek wordt gevoerd naar de elementen vermeld in bovenstaand artikel. Deze synthesenota luidt als volgt:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13) :

- 1) Hoger belang van het kind:
 - ➔ *betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben*
- 2) Gezin- en familielevens:
 - ➔ *betrokkene verklaart niet een gezinsleven in België te hebben*
- 3) Gezondheidstoestand:
 - ➔ *Betrokkene legt enkel een attest voor dat het OCMW tussenkomt voor medische hulp te kunnen verstrekken. Mevrouw toont niet aan aan een ziekte te lijden waardoor ze niet terug kan keren naar het land van herkomst.”*

Op basis van deze synthesenota concludeert de Raad dat verweerder een individueel onderzoek heeft gevoerd, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van de zaak.

Verzoekster beroept zich voorts op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Dit artikel luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster voert aan dat er rekening dient te worden gehouden met haar sociale banden in België. Ze wijst op de getuigenverklaringen die ze bij haar aanvraag heeft vorgelegd. Het betreft volgens haar vriendschappen van meerdere jaren die niet zonder meer aan de kant kunnen worden geschoven. Verzoekster betoogt dat verweerder haar privéleven volledig aan de kant heeft geschoven.

In de eerste bestreden beslissing motiveert verweerder dat waar verzoekster enkele getuigenverklaringen voorlegt ter staving van haar sociale banden in België, zij niet aantoonde dat deze sociale banden zodanig hecht zijn dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (cf. EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster zegt in haar verblijfsaanvraag bij de bespreking van de buitengewone omstandigheden niets over een eventueel sociaal netwerk in België. Bij de bespreking van de gegrondheid van haar verblijfsaanvraag vermeldt verzoekster wel dat zij een "goed sociaal netwerk" heeft opgebouwd. Ze stelt dat haar sociale banden zodanig hecht zijn, dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zou betekenen. Ter staving van het bestaan van haar sociaal netwerk voegt verzoekster enkele getuigenissen toe aan haar verblijfsaanvraag waarin gemeld wordt dat ze haar al enkele jaren kennen. De gemachtigde is echter van oordeel dat deze getuigenverklaringen niet aantonen dat het sociaal netwerk van verzoekster zodanig hecht is, dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid hetgeen haar zou verhinderen terug te keren naar Kameroen.

Hieruit blijkt dat verweerder, alvorens de bestreden beslissingen te nemen, een onderzoek heeft gedaan inzake het privéleven van verzoekster. De Raad wijst er op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is. Zo oordeelt het EHRM in de zaak *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*, van 8 april 2008, na te hebben vastgesteld dat verzoeker geen gevestigde vreemdeling was en dat hij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat verzoeker had opgebouwd tijdens zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakte. *In casu* is verzoekster nooit een definitieve toelating tot verblijf in het Rijk toegekend.

Het privéleven van verzoekster heeft zich ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust was van het feit dat haar verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van haar privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. In dat geval zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70).

In het verzoekschrift verduidelijkt verzoekster niet op concrete wijze waaruit haar privéleven in België bestaat. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat de contacten die zij in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. De normale binding die ontstaat met België, enkel door het verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen.

Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder oordeelt dat verzoeksters sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

In zoverre verzoekster kritiek uit ten opzichte van de eerste bestreden beslissing waar deze stelt dat de elementen van integratie niet in de ontvankelijkheidsfase worden beoordeeld, herinnert de Raad eraan dat dit de vaste rechtspraak van de Raad van State weerspiegelt. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het verblijf van verzoekster in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn bijgevolg elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien verweerder van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verweerder *in casu* geen beroep mocht doen op de vaste rechtspraak van de Raad van State.

Waar verzoekster tenslotte een schending van artikel 13 van het EVRM, hetgeen het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, aanvoert, stelt de Raad vast dat dit betoog louter betrekking heeft op een hypothese die zich zou kunnen voordoen wanneer verzoekster terugkeert naar Kameroen om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen en deze verblijfsaanvraag zou worden geweigerd. Met een dergelijk algemeen betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat de huidige bestreden beslissingen een schending van artikel 13 van het EVRM uitmaken.

Verzoekster slaagt er niet in een schending van de voormelde bepalingen en beginselen aannemelijk te maken.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN